

— Не се шегувай, незнайни юначе! Дѣдо самичъкъ едвамъ ходи, а ти искашъ да носи и тебе.

Вървятъ, приказватъ, стигатъ до гробища стари. Буки вѣковни сѣнки имъ държатъ. Непознатитѣ друмници сѣдатъ да почиватъ, а царскиятъ пратеникъ пита стареца бѣлобрадъ.

— Кажи, дѣдо, живи ли сж или мъртви тѣзи, що почиватъ тука?

— Ехъ ти, синко, що ме мъчишъ? Могатъ ли мъртвитѣ да бждатъ живи?

Нищо не дума пратеникътъ царски. Ставатъ и вървятъ, и ту приказватъ, ту мълчатъ глухо. Ето минаватъ буйна пшеница. Тихъ вѣтрець клати тежки класове, които шумятъ, сѣкашъ приказватъ. Царскиятъ пратеникъ отвори уста, тихичко продума:

— Дѣдо, кажи ми: има ли стопанъ тази нива златокласа?

— Ехъ, синко; може ли да бжде нива безъ стопанинъ?

Нищо старецътъ не разбра отъ тия питання и разпитвания.

Ясно слънце зайде. Стигнаха въ селото.

— Сбогомъ дѣдо! Азъ ще остана тукъ да прѣношувамъ. Прощавай, ако ти съ нѣщо дотегнахъ!

— Сбогомъ, синко! Нѣма нищо: доволенъ съмъ, че минахме пжтя леко.

Първиятъ министъръ на царъ Каримана остана да прѣношува подъ кръстци жито, а дѣдо се прибра дома. Хубава дѣвойка го радостно посрѣщна.

— Какъ прѣкара, дѣдо? Леко ли мина пжтя?

— Ехъ дъще, много леко минахъ. Съ мене пжтуваше единъ незнаенъ господинъ, който ми се глумеше; но нищо отъ туй — весело минахме.

— Що ти казваше той, дѣдо?